

Editorial

VACANCES I ACAMPADA

La paraula "vacances" desvetlla tota mena de sentiments -la majoria agradables- i va associada a mil activitats diverses. Entre aquestes, i per a molta gent, vacances significa acampada, o sigui uns dies de descans total, lliures d'horaris rígids, de comportaments reglamentats, de ritme tens; uns dies de contacte viu i directe amb una naturalesa plena de color i llum, que durant la resta de l'any ens passa desapercebuda.

Fa anys, aquesta manera d'organitzar les vacances era cosa de minories i portava aparellada un cert aire d'aventura. Però amb l'augment del turisme i la seva massificació, l'acampada ha experimentat un creixement espectacular, i ha esdevingut una de les formes més populars de viure les vacances pels seus avantatges: mobilitat -aquest any aquí, el vinent allà-, economia, sensació de més llibertat...

Amb aquest creixement dels campistes han sorgit els primers problemes, que podríem resumir en poques paraules: brutícia i destrucció de la naturalesa. Els càmpings oficials, a part dels serveis i les comoditats que ofereixen -segons les categories- solucionen en part aquest problema, assegurant un control que incideix en la protecció de l'entorn. Però això no és suficient i, així doncs, les autoritats hi han hagut d'intervenir, reglamentant aquesta forma de fer vacances i turisme, fins al punt que la Generalitat ha prohibit l'acampada lliure. Per fer-la, calen permisos especials. Però com sempre, hi ha gent que ignora aquestes disposicions i planta la tenda on li plau. I normalment, un cop fora, el seu pas és detectable de moltes maneres: plàstics, llaunes, ampolles -senceres en el millor dels casos; trencades sovint-, deixalles de tota mena... sense esmentar el perill d'incendi, perquè sovint encenen foc en llocs d'alt risc.

D'això en tenim exemples ben propers; el pont del Burró i tota la vora del Fluvià, cap al camp de les Arrals. Si visiteu el Burró a la primavera i repetiu la visita a finals d'agost, el lloc no us semblarà el mateix: net al principi, la brutícia hi és

present arreu al final. Quina llàstima! I si passem al Fluvià, hom es fa creus que la gent allà acampada no agafi cap infecció, rentant-se com fan en aquelles aigües brutes i pudents.

Fets com aquests porten a plantejar-se dues qüestions que van lligades: 1.- ¿No seria convenient fer complir la llei que prohibeix aquesta mena d'acampades sense permís? 2.- ¿Seria interessant i rendible la creació d'un càmping, privat o municipal, a Besalú? No és la primera vegada que formulem aquesta pregunta perquè no podem ignorar la importància del turisme al nostre poble. Un càmping ajudaria, tal vegada, a consolidar i fer una mica més sedentari i actual el turisme que ens visita. Però per tenir garanties caldria la potenciació d'un complex esportiu que assegurés implir les hores d'oci dels possibles campistes i estiuejants. De moment, però, no disposem d'aquesta infraestructura i hem d'aconterar-nos amb una piscina municipal del tot insuficient.

ÍNDEX

Editorial	1
Onze de setembre	2
II Centenari del naixement de l'Abat Safont	3/6
C.N. Besalú	7
Homenots	8/9
Concerts d'estiu	10
Arxiu històric	11
Germantat donadors de sang	12
La comissió Anti-abocador/ Cuina	13
Senyals Olímpics	14
Cartes al director	15
Còmic	16

ONZE DE SETEMBRE

Ja fa uns anys vam començar de preguntar-nos sobre la Diada de l'Onze de Setembre. De què serveix commemorar una derrota? Oi més, quan les tres grans *diades nacionals* -Sant Joan, Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat- han desaparegut del calendari festiu per esdevenir mitges - festes - d'un - mig - país - que ja no sap on tocar vores.

Altrament, si l'esperit de l'Onze de Setembre l'haguéssim pogut mantenir com a plataforma reivindicativa, rai! Però, ni això. Des de fa ja alguns anys, la cúpula política s'ha entestat a fer de l'Onze de Setembre una Diada Lúdica, totalment descafeïnada i amorfa. Una Diada vergonyant on s'obliden els orígens. I oblidant els orígens, s'oblida la identitat.

Des del bressol de Catalunya, des d'aquest Besalú Immortal i Mil·lenari, voldria que l'esperit de l'Onze de Setembre planés damunt nostre: Fem-ne una Diada Autèntica, Històrica, Reivindicativa! Siguem fidels a l'herència universal de l'Abat Oliba, i al tremp irreductible del Comte de Tallaferro. I, sobretot, sapiguem agafar la torxa encesa d'en Ramon Vidal, encara que ens cremi les mans. Aquí, en aquesta Vila Comtal, en Ramon Vidal va iniciar-hi una aventura cultural, la més formidable que s'hagi pogut gestar en el món occidental: Engendrà de l'"Alma Mater Llatina" la primera filla; la primera gramàtica del romanç. I amb les "Rasós de Trobar" s'iniciava el periple secular de les llengües romàniques; un periple que, en la nostra cultura catalana, trobaria un primer esclat en Ramon Llull, una Època d'Or en la literatura medieval, una decadència quan la robusta soca catalana començà de ser xuclada pel parasitisme espanyol; i un ressorgiment colossal, dinàmic i de perspectives universals en la nostra Renaixença.

Verdaguer hauria pogut escollir molts temes i molts

personatges per cantar les gestes heroiques de la Nació Catalana, però ell, el poeta de Folgueroles, tenia una perspectiva històrica massa afinada com per equivocar-se. I escollí el Comtat de Besalú i els seus Comtes com a protagonistes de "Canigó", el poema èpic on es canten les gestes dels catalans i el naixement del nostre estimat país, dins una edat d'or que el poeta situa al tombant del primer mil·lenari: Els forjadors d'aquest país naixent hauran de lluitar contra un doble adversari, l'enemic exterior o material -els moros- i l'enemic interior o espiritual -les fades-. I gràcies a Verdaguer la vila de Besalú esdevenia protagonista de la *Renaixença catalana*, tot reprenent aquell protagonisme inicial de la Catalunya dels comtats. Un protagonisme que tenia ja uns precedents immediats en l'obra pedagògica i científica de l'abat Safont que, escollit pels barcelonins l'any 1842 com a portaveu de la ciutat, reprenent l'esperit conciliador de l'abat Oliba, s'enfrontà tot sol als militars de Riego per evitar el bombardeig de Barcelona; un protagonisme que reencarnà l'esperit estadista de Tallaferro en la figura de Francesc Cambó.

Avui, en què tots ens barallem per ser mediocres, i ens mirem passivament la degradació de l'Onze de Setembre, ens cal resseguir amb els ulls ben oberts la galeria de besaluencs il·lustres, per saber dir un NO rotund davant de tanta mediocritat i tantes claudicacions interessades.

Quan s'està gestant des de Madrid l'atac frontal més greu i descarat que s'hagi pogut fer contra la llengua catalana al llarg de la seva història amb el segrestament institucional de TV3, cal que l'Onze de Setembre trobi aquell esperit inicial reivindicatiu, de perspectiva nacional. I Besalú, per la seva història, és un dels pobles on l'Onze de Setembre hauria de ressorgir amb més lucidesa.

Joan Carreres i Péra

CAJA DE MADRID

BESALÚ: Avinguda Lluís Companys, 5 - 5 bis

Tel. 59 00 00

COMMEMORACIÓ DEL II CENTENARI DEL NAIXEMENT DE L'ABAT SAFONT

Compilació de l'Acte Acadèmic celebrat a l'antic Hospital de Sant Julià, a cura de J. Pèlachs i Rojals.

Besalú, a 16 de juliol de 1989

El proppassat dia 16 de juliol, va tenir lloc a l'acollidor i suggestiu marc de l'antic Hospital de Sant Julià l'acte acadèmic en commemoració del bicentenari del naixement de l'Abat Safont.

A més de retre un merescut homenatge a tan il·lustre besaluenc, objectivament, l'acte pretenia donar a conèixer la polifacètica personalitat d'aquest eclesiàstic i alhora qualificat home de ciència, dissortadament fins avui poc menys que desconegut per les noves generacions.

Prèviament les paraules de presentació de l'acte per part de l'Alcalde de Besalú, els tres ponents, Sra. Montserrat del Pozo, Sr. Josep M.ª de Solà-Morales i Mn. Joan Carreres i Péra, traçaren una molt completa i documentada visió de l'il·lustre homenatjat. Les seves arrels familiars, el seu context històric, l'obra i la personalitat de l'Abat Safont, en les seves facetes, la religiosa i la científica.

Per la seva inequívoca transcendència, hom ha pretès resumir en aquest text els trets més fonamentals, a fi de reflectir de forma objectiva la vida i l'obra del nostre homenatjat.

LES SEVES ARRELS FAMILIARS

D'entrada, cal dir que els Safont apareixen a Besalú a finals del segle XV o començaments del XVI.

Abans, però, no fóra per demés que en iniciar l'origen dels Safont, féssim una puntualització. Ens referim al caràcter que tenia el notariat en aquella època, ja que rebia les seves atribucions en un règim d'establiment quasi emfitèutic, de transmissió hereditària. Això val a dir que gaudien del domini útil del seu càrrec dins la seva pròpia demarcació.

El segle XV, hi ha dos llinatges de notaris paral·lels. A Besalú hi tenim els Sirvent, a l'Empordà els Cella, que posseï-

xen les notaries de Bàscara i Vilademuls. La descendència dels Sirvent s'acaba amb la filla del notari Bartomeu Sirvent, de nom Joana, i per tant propietària de la notaria de Besalú. Alhora, els Cella s'extingeixen amb la filla de Pere Cella, Caterina, propietària de les notaries de Bàscara i Vilademuls.

Sorprenentment, en aquestes circumstàncies coetànies apareixen dos germans Safont: Bartomeu, que es casarà amb Joana Sirvent, i per tant serà notari de Besalú, a més d'escrivà de la Cort Reial de Besalú, i Joan Safont, el qual tindrà per muller Caterina Cella, i consegüentment, es farà càrrec de les notaries de Bàscara i Vilademuls respectivament.

Com veiem, els Safont apareixen originàriament a Besalú a finals del segle XV o començaments del XVI, com a llinatge de notaris. Ara bé, potser caldria preguntar-se: D'on procedien aquests dos germans Safont? No es pot afirmar taxativament, però molt presumiblement de l'Empordà.

El matrimoni Safont - Sirvent no tindrà descendència, per la qual circumstància heretà la notaria de Besalú el nebot Joan Safont i Cella, tercer fill del matrimoni Safont - Cella, de Bàscara i Vilademuls. Aquest, posteriorment contraurà matrimoni amb la noia Morató, d'Argelaguer.

Mutua General de Seguros

ASSEGURANCES DE LA LLAR
PLANS DE JUBILACIÓ, a

GESTORIA BASSOLS

El següent hereu de la nissaga, el Doctor Joan Baptista Safont - Cella i Morató -cal esmentar que el cognom Cella s'anirà perpetuant a través de diverses generacions-, per haver assolit el doctorat, serà considerat "gaudí", ja que s'anomenava així qui gaudia de noblesa personal. Tanmateix, constitueix el primer pas en l'ennobliment de la família.

Evidentment, el Doctor Safont tingué una vida molt efímera, perquè morí als 38 anys. S'havia casat dues vegades. La primera amb Maria de Mataplana, que li donà descendència. En segones núpcies s'emmaridà amb Elena Aubrich, que li deixarà un fill, Francesc Joan, el qual serà declarat hereu universal, mentre que el fill de l'anterior matrimoni, de nom Joan Baptista, com el seu pare, ingressarà a l'exèrcit.

Precisament, en entrar a formar part de la nissaga Safont, pel seu matrimoni amb l'hereu Francesc Joan, una Gayolà, descendent directa del cèlebre capitost remença del mateix cognom -per cert, ennoblit per Ferran el Catòlic el segle XV- sembla adient el moment de sol·licitar un privilegi nobiliari. Efectivament, Carles II, el dia 30 d'abril de 1677, concedeix a Francesc Safont i la seva descendència masculina el privilegi de Cavaller. Aleshores tenia ja 75 anys d'edat, i el seu fill Felicià n'havia complert 41.

El mateix document reial, ens dóna complida referència dels mèrits que al·legaren els Safont, per a l'obtenció de la gràcia. *"Els serveis prestats pel nostre fidel i dilecte Francesc Joan Safont, natural del Principat de Catalunya, tant en ocasió del setge al Castell de Salses, any 1640, com posteriorment en el començament de les pertorbacions en el mateix Principat, amb despeses pròpies..."* Tot seguit afegeix: *"com també pel Capità Joan Baptista Safont, germà teu, en les guerres de Flandes i Portugal, així mateix, per Felicià Safont, fill teu, que des de l'any 1653 (tenia 18 anys) fins el present, a expenses pròpies, ha continuat prestant serveis en moltes coses i ocasions."*

Preceptivament, el document reial assenyala i descriu l'escut heràldic corresponent.

Després de l'ennobliment, la família segueix una clara i definida política matrimonial en base a augmentar el seu patrimoni. Constatem, per exemple, com el fill de Felicià, Jaume de Safont i de Gayolà, contrau matrimoni amb una rica pubilla de Ciurana, la qual hi aportarà importants finques ubicades a l'Empordà.

Decididament, ara la descendència és molt nombrosa. Vuit fills en aquesta generació, onze en la que segueix. Hi ha un canonge i torna a haver-hi un notari.

L'hereu, Francesc, es casa dues vegades. La primera amb la dama barcelonina Eulàlia Mora i de Guitart, de la qual té una filla. La segona, amb Isabel Pou i Trobat.

El nou hereu de la nissaga, Joan Francesc de Safont i Pou, té 25 anys quan s'uneix en matrimoni amb la filla del notari de

Besalú Manuel Autentas. Aquesta, no ha complert encara els 16 anys. Per cert, aquesta família vivia al Prat de Sant Pere, en la casa que avui forma part de Can Llaudes, llindant amb la capella de Santa Fe. Certament, fou un matrimoni no gens reeixit, ja que el seu primer fill morí als dos anys. La seva mare havia finat poc temps abans.

Tot seguit es produeix l'entroncament familiar amb els Ferrer, els quals, per cert, s'instal·len a Besalú a les darreries del segle XVII procedents de la vall de Sant Salvador de Bianya. Josep Ferrer compra una casa al carrer d'Olot, i poc després dues més, a fi d'engrandir-la i reformar-la l'actual casa Del Pozo - Ferrer-, alhora que també compra una tomba a l'església de Sant Vicenç.

L'esmentat Josep Ferrer i la seva muller, Magdalena de Traver, tenen un fill, Jaume, que s'esdevindrà precisament el pare de Maria Antònia de Ferrer i Ribas, amb la qual contraurà segones núpcies: Joan Francesc de Safont i Piu.

A remarcar que el germà de Maria Antònia de Ferrer, Tadeu Ferrer, fou un destacat marí de guerra. Assolí el grau de Brigadier de l'Armada, i fou el centre d'altres tres marins, també nascuts a Besalú i d'estrets lligams familiars: Ignasi Ferrer, Narcís de Llaudes i Vicenç de Safont i de Ferrer, germà de l'Abat Safont. Vicenç, va néixer a Besalú l'any 1787 i morí a Cadis el 1821, per tant tenia 34 anys. Malgrat la seva curta carrera militar, el rei Ferran VII, l'any 1815, el guardonà per haver-se distingit en el setge de Cadis durant l'atac al castell de Santa Catalina.

Com veiem, doncs, tot reprent la genealogia dels Safont, a partir del seu entroncament amb els Ferrer; Joan Francesc de Safont i Pou, vidu i de 29 anys, s'uneix en matrimoni amb Maria Antònia de Ferrer. El matrimoni té deu fills, encara que, dissortadament, no tots poden arribar a la majoria d'edat. Dels barons, dos seran monjos benedictins, Ignasi i Joan. Aquest últim, el nostre il·lustre Abat Safont. Un tercer, Vicenç, s'esdevindrà el guardonat marí de guerra. L'hereu, Francesc, casat amb Antònia Conchs, filla d'un notari d'Olot, morí accidentalment a Figueres l'any 1837 sense deixar descendència.

En aquestes circumstàncies es fa càrrec de l'herència el seu germà Ignasi, que havia estat monjo del monestir de Sant Cugat del Vallès, aleshores en situació d'exclaustrat, atesa la llei de desamortització. Després de vuit anys d'administrar sàviament i diligentment el patrimoni, com escriu el cronista familiar, morí l'any 1845. Recordem que el seu germà Vicenç havia mort a Cadis l'any 1820.

Consegüentment, el patrimoni familiar passa tot seguit a l'altre germà, Joan. L'Abat Safont.

Dos anys després, el 1847, moria a Barcelona. Amb ell, s'extingia definitivament la nissaga per línia agnàtica, passant aleshores el patrimoni, per línia femenina, a les famílies Llaudes i Olivàs - Vayreda, de Besalú i Lladó, respectivament.

D'aquesta manera es clouen tres-cents cinquanta anys, més de deu generacions, de la presència a Besalú del llinatge dels Safont.

EL GRAN CASAL FAMILIAR

Serà adient dedicar, abans d'iniciar el capítol referent a la vida i obra de l'Abat Safont, una molt breu i esquemàtica descripció de la casa pairal del llinatge.

Encara avui, hom pot admirar el gran casal de la família Safont. El seu emplaçament s'escau a la que antigament s'anomenava placeta de Bell-lloc. Al seu redós havia existit l'església de Santa Maria, de la mateixa advocació, com també un petit nucli d'habitacles, els quals depenien del Priorat de dalt del Castell, per cert documentats ja a les primeries del segle XIII.

L'edifici palesa dues construccions ben diferenciades. Els baixos de la part nord, amb restes evidents de diverses èpoques, des del romànic al gòtic. S'aprecien tot un seguit d'arcs de mig punt, com també restes de paraments en "opus spicatum" i enteixinats dels segles XV i XVI.

La part més recent pertany a la primera meitat del segle XVIII, època barroca, la qual té l'entrada principal pel carrer Abat Safont, precisament. Cal remarcar la noble portalada de pedra. Un cop dins, una monumental escala, també bastida de pedra, ens porta a la planta noble de l'edifici. La gran sala, típicament a la catalana, pròpiament característica de les grans pairalies del nostre país, d'elevat sostre amb volta de racó de claustre, i de secció d'arc rebaixat, té a cada costat dues portes, a través de les quals s'accedeix a dues cambres arcovades de marc barroc.

Per la seva part de tramuntana, la sala dóna en una eixida. Oposadament, les habitacions s'obren a una mena de terrassa - jardí, per cert un bell exemplar dels típics i característics vergers de Besalú, el qual es perllonga a ponent, pel damunt del nivell del carrer.

Tanmateix, una bella pairalia, entre rural i urbana, en una població, més aviat petita, a mitjans del segle XVIII.

L'ABAT SAFONT

(La solidesa en la Fe. El seu context històric. El patriota)

Joan de Safont i de Ferrer neix a Besalú el dia 17 de juliol de 1789. Fill de Francesc de Safont i Pou i de Maria Antònia

de Ferrer i Ribas. Pocs dies després és batejat a l'església de Sant Vicenç.

Als 17 anys, professa de monjo benet al monestir de Sant Cugat del Vallès. Aquesta decisió per la vida monàstica no pot estranyar-nos, atesa la influència benedictina, reflectida a través de més de vuit segles d'existència del monestir de Sant Pere de Besalú, fundat precisament l'any 875 pel Comte-Bisbe Miró.

Ben aviat optà per l'ensenyament. En aquest sentit, aprofundí en tot un seguit de disciplines, en les quals, posteriorment, tant havia de destacar.

Malgrat tot, ell és home, com veurem al llarg de la seva vida, d'una profunda fe. En l'ambient d'escepticisme que havia generat l'onada d'aire renovador de la revolució francesa, volia donar testimoni d'una Fe, bàsicament didàctica. A través de les Ciències, per ell tan volgudes i estimades, com l'Astronomia, la Filosofia i la Física, impartia a catequesi, amb la finalitat que els seus alumnes descobrissin les meravelles de la Creació, i en l'harmonia de l'Univers el reflex de Déu. Com en la profunditat del pensament o l'exactitud de les lleis físiques. Com molt bé transcriu el seu biògraf Illas i Vidal: "Veure és sinònim de creure".

Amb tot, no deixa de participar activament en els fets cabdals que se succeeixen a Catalunya. La guerra del francès, tot i exposant la pròpia vida en ajudar els combois de subministrament a l'assetjada ciutat de Girona. La desamortització, salvant de la destrucció el propi monestir de Sant Pau del Camp. La revolució del 1842. La seva determinant influència en el retorn de la Universitat de Barcelona des de Cervera, etc.

En aquest sentit, cal remarcar el fet d'ésser cridat a presidir les Junes Revolucionàries, actuant així de mitjancer amb els militars, en la revolta de Barcelona de l'any 1842. Taxativament, fou un patriota d'un tarannà marcadament liberal, el qual va emprar tot el seu esforç personal en tasques humanitàries i pacificadores.

Per tancar aquest apartat, direm que l'any 1816 va ésser destinat al monestir de Sant Pau del Camp, de Barcelona. L'any 1835 n'era elegit Abat. Pocs mesos després, amb l'aplicació de la llei de desamortització de Mendizábal, n'és exclaustrat, però romandrà a Barcelona, dedicat a les seves tasques científiques i pedagògiques.

c/. Piscina, 4. Tel. 59 04 26
17850 BESALÚ (Girona)

SUPERMERCAT J. VIDAL

MILLOR PREU

BESALÚ. Paratge Can Surós, s/n.
Tel. 59 03 63

L'home de ciència. El pedagog.**L'investigador. L'historiador**

Vertaderament, no pot aplicar-se millor el qualificatiu de polifacètic a l'hora de definir la personalitat de l'Abat Safont. Acadèmic de la Reial d'Història, de la de Bones Lletres, de la de Ciències Naturals i Arts de Barcelona, Catedràtic de Física, Doctor en Teologia, Psicologia i Lògica de la Universitat de Barcelona, etc.

L'any 1844, fundà dins el monestir de Sant Pau del Camp un museu d'autors greco-llatins, eminentment didàctic, com també un Gabinet Mecànic - Físic on, fruit dels estudis sobre astronomia, va construir una esfera el·líptica o copernicana, que per cert, va ésser col·locada a la Sala Magna del Seminari de Girona, dissortadament desapareguda l'any 1936.

Abans que a l'Estat espanyol hi hagués en funcionament cap màquina de tren accionada a vapor -no oblidem que la primera va ser la de la línia de Barcelona a Mataró- el seu enginy el portà a construir-ne una de miniatura per facilitar-ne el coneixement als seus propis alumnes.

Treballà incansablement. Així doncs, són molt meritòries les seves recerques en el camp de les ciències aplicades. L'any 1837 investiga en l'existència de les partícules, per dedicar-se, tot seguit, a la investigació de l'epidemiologia referent a l'origen en els insectes i la seva transmissió.

Proliferen les seves obres de divulgació. En el període dels anys 1842 - 45, surt a la llum pública un almanac molt interessant, amb una cronologia dels fets més remarcables de la història de la Humanitat, al mateix temps que rigorosos

estudis sobre astronomia, geografia, etc., a més d'una sèrie de curiositats.

L'any 1844, publica "Breve historia de la vida de los principales filósofos".

Malgrat tot, l'Abat Safont no ha oblidat les seves arrels besaluencques, escrivint "Història dels comtes de Besalú", com així mateix dissenyà els originals rellotges de sol, ubicats a la pairalia del Noguer de Segueró.

Dels seus deixebles, no podem deixar d'esmentar, a part de l'influent escriptor Pau Piferrer i Fàbregas, el qui seria el seu biògraf, Joan Illas i Vidal, el qual fou un destacat advocat i un reconegut economista. Elegit diputat a les Corts en tres legislatures, desenvolupà una lloable i positiva activitat a defensar els interessos, tant polítics com econòmics, de Catalunya. L'any 1862, presidí la festa del Jocs Florals.

Referent als autors que s'han dedicat a l'estudi de la vida i l'obra de l'Abat Safont, sense detriment d'altres, permeteu-nos citar Torres Amat, Joaquim Botet i Sisó, Manuel Gil, Ramon Rucacabo i Comerma, etc.

Entre d'altres distincions, la ciutat de Barcelona li dedicà un carrer. També fou guardonat amb la "Cruz de Comendador de Isabel la Católica".

No voldríem cloure aquestes lletres sense fer-nos plenament nostre el suggeriment fet per Mn. Joan Carreres, en el sentit de fer-se realitat el Museu de Besalú, que hauria de portar el nom de l'Abat Safont com a viu record d'inesborrable memòria, atès el precedent de l'il·lustre besaluenc, d'haver fundat un museu.

J. Pèlachs i Rojals

RESUM DE LES ACTIVITATS DEL CLUB GIMNÀSTIC LA GARROTXA. Curs 1988 - 89

Durant aquest curs, les nenes federades del Club han participat en la Copa Catalana de Gimnàstica Rítmica i Esportiva, i han obtingut unes classificacions molt dignes tenint en compte que era de tot Catalunya, i els mitjans de què disposa el Club.

També vam participar en els Campionats Escolars de Gimnàstica Rítmica, Artística i doble mini-tramp. En la fase territorial (Girona), la Cristina Sans es va classificar per a la fase de Catalunya en la categoria de benjamins. I en artística es va classificar tot l'equip: Anni Ruiz, Rosa Juan, Imma Juanola, Marta López, Núria Frigola i Torrent, Natàlia Gratacós i Cristina Mendoza.

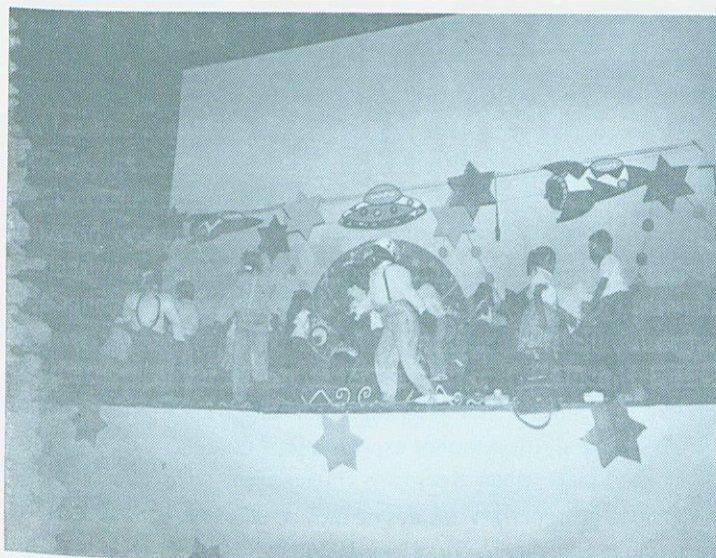
En mini-tramp i doble mini-tramp vam obtenir els següents resultats:

Cat. Aleví: Ariadna Bassols, 2^a en mini-tramp i 3^a en doble mini-tramp.

Cat. Infantil: Rosa Juan, 1^a en mini i doble tramp; Anni Ruiz, 2^a en mini i doble tramp.

El curs es va acabar amb un festival a Sant Julià, en el qual van participar, amb molt d'entusiasme, totes les gimnastes del Club, des de les més petites (3 anys) fins a les més grans.

ANGLÈS i FRANCÈS CURS 89-90
TOTS NIVELLS
Inscripcions final de setembre
Marc, Tel. 59 11 08

En el decurs d'aquest estiu 1989, el Casal ha estat treballant per fer conèixer als nens, de més a prop, el món de l'astrologia.

Com a cloenda de les activitats realitzades aquest estiu, el diumenge dia 27 d'agost vam fer el Festival, en el qual hi va haver

molta participació del poble.

En aquestes fotografies podem apreciar una petita mostra del Festival de fi del Casal 89.

Casal d'Estiu

BESALÚ C. N.

L'estiu s'acaba i també la temporada per als nedadors i per al Besalú C.N.; per això farem una breu repassada de tot el que s'ha anat fent i del que queda encara per fer.

Per començar a crear caliu s'organitzà un mini-stage de dos dies (17 i 18 de juny) a la casa de colònies de can Sans de Viladesens. Els entrenaments també els començarem a mitjans del mateix mes, per aconseguir fer un bon paper en la Copa Gironina, perquè encara que tots sabem que a l'hivern es fa natació els dissabtes a les instal·lacions del CN Olot, no és el mateix que entrenar cada matí i tarda, com fem a l'estiu.

Malgrat tot, val a dir que les primeres jornades de la Copa Pirineu no ens van anar tan bé com esperàvem. Tot i així vam aconseguir un tercer lloc en la classificació general del grup A, compost per cinc clubs, tenint en compte que hi ha un segon grup format per quatre clubs més.

Els més petitons del B.C.N. tampoc no ens han fet quedar malament, ja que s'han guanyat el segon lloc de la classificació amb la seva participació en la Challenge David Moner.

L'esforç realitzat per alguns nedadors, aconseguint bons llocs en la Copa Girona, es veu recompensat pel fet de poder participar en el Criterium Interclubs de piscines descobertes, celebrat el dia 19 d'agost a les instal·lacions del CN Anglès, on el B.C.N. guanyà quaranta-una medalles.

Però la pròxima fita després del Criterium, i la més important de la temporada a la qual aspira qualsevol nedador de piscina descoberta, són els Campionats Provincials, en els quals participen nedadors de piscina coberta i descoberta, que es celebraren el 2 de setembre al GEiEG.

El B.C.N. no solament participa en aquestes competicions, sinó que també es dona a conèixer en les travessies de Roses, Tussols -

Basil a Olot, i la de l'Estany de Banyoles.

A més, cada any, i per suposat aquest també, organitza les XII Hores de Natació, en les quals han participat el CN Anglès, CN Banyoles, CN Castellfollit, dos grups del B.C.N. i el poble.

Cal destacar la participació d'un dels nostres nedadors, en Sergi Fernández, en els campionats de Catalunya i d'Espanya; quedà subcampió de Catalunya en 200 m braça.

Però no tot és nedar, sinó que dins el Club també hi ha festes:

La festa social celebrada el dia 26 d'agost, i en la qual vam poder gaudir gràcies al waterpolo, al sopar social, al ballet aquàtic i a la desfilada de banyadors. Es va acabar amb un ball de fi de festa amenitzat pel conjunt Aquari Park. Val a dir que ha estat un dels anys en què l'assistència en aquesta festa ha estat més nombrosa.

I per acabar la temporada hi ha la festa de fi de curs, que s'ha celebrat el dia 3 de setembre i en la qual els assistents al curset han mostrat l'esforç fet durant tot l'estiu, esforç que se'ls ha recompensat amb el corresponent diploma. Tot això seguit de jocs aquàtics i d'un bon dinar per als nedadors del B.C.N.

JOSEP FREIXAS I ROURA, "PAPET FLOT"

En Papet, ens diu que nasqué a Castellfollit de la Roca l'any 1918. El seu pare, en Josep Freixas i Serrat, fiu picapedrer fins als 16 anys. Després començà a treballar en una indústria paperera de Castellfollit. Als 19 anys vingué a treballar a Besalú, a la paperera "La Confiança", fundada l'any 1912 per la Sra. Matilde Grelon, esposa del Sr. Joan Bellsolà i arrendada primerament a un francès anomenat "el Musiu"; poc després passà a mans del Sr. Escatllar, que fou qui la llogà al pare d'en Papet.

Mentre la família vivia a Castellfollit, el pare passava la setmana treballant a Besalú. Ens comenta el nostre entrevistat que les dues primeres bicicletes, marca "Auto-Moto", que hi hagué a Besalú, les van comprar amb en Pau de ca l'Oca, en Joan "Casabó" i el seu pare, que la feia servir per al trasllat dominical de Besalú a Castellfollit i viceversa.

L'any 1925, quan en Papet tenia 7 anys, tota la família es traslladà a "La Confiança" aprofitant la cessió, per part de l'amo, d'un habitatge dins la mateixa indústria amb totes les despeses pagades: llum, aigua...

-Papet, per què "Flot"?

Flot és el nom que hom donava a la casa on vivíem a Castellfollit. El seu nom, segons tinc entès, ve del fet que un antic estadant de la casa no sabia pronunciar algun mot concret i només li sortia un so semblant a "Flot".

Arribat a Besalú, anà a l'escola regentada per Mn. Josep Dalmau, del qual guarda un immillorable record. Més tard anà als "Fossos" de Figueres i començà l'aprenentatge de mecànic en un taller de la capital de l'Empordà. Una malaltia pulmonar, als 16 anys, li va impedir de continuar i tornà a casa.

Ja restablert, l'any 34 començà a treballar junt amb el seu pare a "La Confiança", coneguda aquell temps per "Can Xeric". Mentrestant anava a conferència amb els Srs. Valero i Vilà. Ens explica que amb ells hi aprengué molt. També recorda la inauguració de les escoles actuals.

Aquells anys ja començava a festejar amb la Magdalena de can Màxim, la seva dona, actualment, i els diumenges i dies de festa anaven a ballar i a fer gresca a...

-On, Papet?

A Can Pita, un ball popular que era on ara hi ha Correus, i on ballàvem al so d'un "picola tronxes".

-Com dieu?

Sí, home, un "picola tronxes", un... un... manubri.

Els altres, els més "finolis" anaven a ballar a cal Coro, que en diem "Can pica i rellisca". Allà hi havia una gramola (gramòfon).

L'any 37, amb 19 anys, fou mobilitzat. Dos mesos al Collell,

després a la 11 Divisió (Brigada Líster) a Madrid, i més tard en una companyia de metralladores. Participà en l'ofensiva del Segre, i ja a les acaballes de la guerra tornà a casa.

Acabada la guerra: camp de concentració, batalló de treballadors i a fer la mili com si fos el primer dia.

-Així doncs, entre la guerra, la postguerra i la mili vaig perdre més de sis anys. Des de l'octubre del 37 al juny del 44, traient el període juny 40 - setembre 41 en què vaig estar a casa. Ja n'estava ben tip!

-Recorda algun moment especialment dolent?

Cony! I tant! Allà al Segre em xiulaven per tots cantons.

Ja en la postguerra, i després de més de deu anys de relacions, es casà amb la Magdalena. Era l'any 1946.

-Ens vam casar a les 6 del matí, com era costum, i després de l'àpat de noces, xocolata desfeta i rostit, agafàrem la TEISA de les 8 per anar a Girona, i allà el tren cap a Barcelona. Allí hi vam estar tres dies. Després a casa altre cop.

-Quins records té de la passejada de nuvis?

Recordo que vam anar a veure "Luces de Viena" amb la companyia dels vienesos (Frank Johamm, Gustavo Re, Herta Franhkel). Teníem 200 ptes. a la butxaca, i ben contents! Ah!, també que vam anar al primer partit de lliga de la temporada, a les Corts; jugaven el Barça i el Celta de Vigo.

Quan es van casar l'empresa els proporcionà un nou habitatge al costat dels pares, on van viure fins l'any 59 en què tots junts es traslladaren a la casa actual del grup dels Dolors.

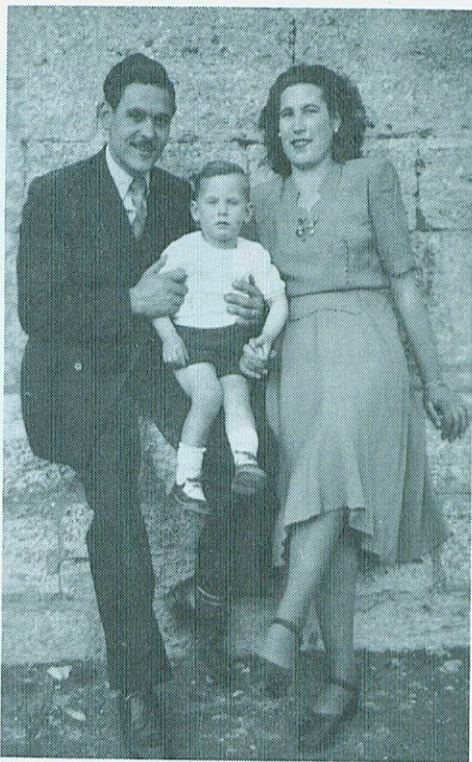
L'any següent, el 47, nasqué en Josep, el seu únic fill. Un any anomenat per alguns "el de la nierada del cucut" perquè abundaren els naixements de fills únics. No eren anys d'abundor (ens comenta en Papet).

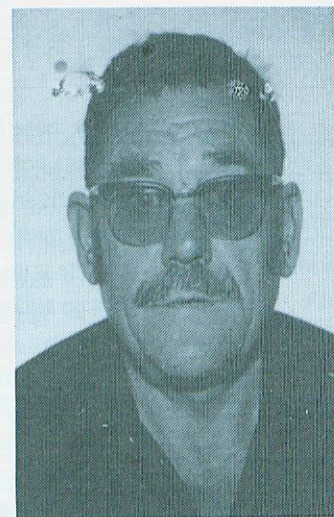
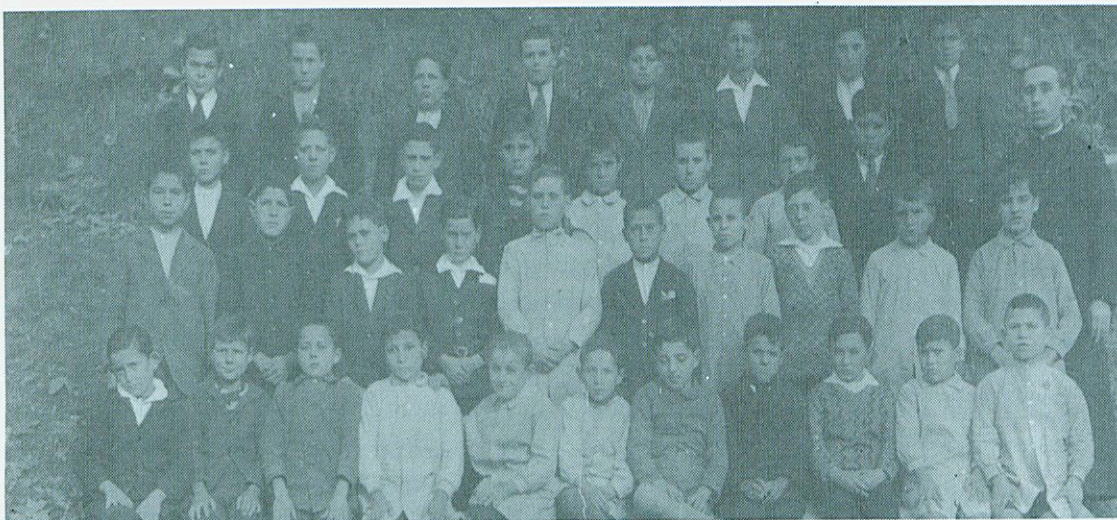
Tenint ja una estabilitat familiar, entrà a formar part de la Comissió de Festes. El 9 de maig del 47, per la festa del Roser llogaren, per primer cop, la Principal de la Bisbal, establint un pre-contracte perquè vinguessin per la Festa Major, en cas que no arribessin en un acord amb els de Santa Coloma de Farners.

-I què va passar?

Doncs que als de Santa Coloma no volien pagar-los les 5.500 ptes. (tres dies) que ens demanaven per la Festa Major (que s'escau els mateixos dies que la de Besalú), esperant una rebaixa del preu. Però no fou així perquè nosaltres acceptàrem la quantitat. El tracte el vam fer amb el pare d'en Saló. Ja fa 42 anys ininterromputs que no els hem deixat escapar. I durant aquest temps he estat quasi sempre a la Comissió, excepte un petit període en què se'n feren càrrec les Veus de Besalú.

-Què? Parlem de futbol, Papet?

Sí, home. Abans de la guerra jugava en un equip que podríem dir comarcal, perquè hi jugaven alguns nois de les rodalies: Tortellà, Sant Jaume, Argelaguer... El camp primerament el vam tenir on ara hi ha les escoles, i després de la seva construcció el vam traslladar aquí, al grup dels Dolors. Quan anàvem a jugar a fora quasi sempre hi anàvem amb bicicleta.

A començaments dels anys 50, degut a la precarietat del camp que utilitzàvem, es decidí la construcció d'un terreny més estable. Es formà la primera junta de Besalú, que presidí el Sr. Miquel Bramon. El terreny, vora el riu, el cediren el Sr. Bonet i la Forestal. Amb més il.lusió que diners es començaren les obres, amb el treball desinteressat de molts afeccionats. Per tal de poder treballar els diumenges, únic dia lliure llavors, demanàrem permís, com era obligatori, al rector, a la Guàrdia Civil i a l'Ajuntament.

-Recorda alguna anècdota?

I tant! Per a la construcció del camp vam tenir la col.laboració de set tamborells, que havíem de pujar i baixar a pes de braços des de la carretera fins a baix al pont.

També recordo que per poder acabar les obres ens veiérem obligats a contractar, en principi per a una setmana, els serveis del tamborell i el matxo d'en Pep Tomàs. La feina s'allargà i durà quinze dies. No teníem diners per acabar de pagar l'última setmana de treball (faltaven 600 ptes.), i això ho comentàvem davant de cal Tronc, al costat de la casa del llavors Alcalde, Sr. Gil Adam. Ell ens sentí, ens cridà i ens donà les pessetes que faltaven. Quin gest!

Ens va costar molt, però va quedar molt bonic, amb vestidors, grades, bar... Hi havia, però, un problema: era massa prop del riu, i per això una forta riuada se l'emportà.

-Hi heu estat gaire vinculat, al futbol?

Molt! He estat en moltes juntes, i fins i tot he fet d'àrbitre, i en tinc el carnet que, inclús, em permet entrar al camp del Barça. Perquè jo sempre he estat del Barça, eh!

-Recordeu alguna altra activitat especialment engrescadora?

Sí. L'anada a la Mare de Déu del Mont. Cada any, el 18 de juliol (per què deu ser?) s'organitzava una pujada al Mont. Anàvem amb camió fins a caça Oliveres. Pujàvem al camió en el revolt de can Camps per evitar la possible multa de la Guàrdia Civil. Anàvem pujant, de vegades resant el rosari, alguns descalços per alguna prometença, i

arribant a Sous esmorzàvem vora la font. Amb un últim cop de coll fèiem cap al santuari. Allí es deia la missa i es dinava. A mitja tarda baixàrem i anàvem a berenar a la font de la Quera. Després el camió ens tornava al poble. Era una diada de germanor enmig de la natura.

Ja acabant l'entrevista, ens comenta les seves activitats actuals: anar a l'hort, veure futbol, llegir el diari cada dia i sobretot... organitzar activitats al Casal de Jubilats, de la junta del qual és membre fundador. Ens explica, amb la mateixa il.lusió de sempre, la quantitat d'activitats que s'hi organitzen: excursions, desfilades de models, quines, xocolatades, berenars...

-En Miquel Iglesias i jo -ens diu- tenim cura de l'organització de les excursions: una cada mes. Estic molt content perquè hi ha molta bona col.laboració i unió entre tots.

També ens explica que li agrada molt llegir. El català el llegeix gràcies als "patufets" de Folch i Torres, del qual té diversos llibres. Alguna vegada també ha escrit alguns versos, i els ha llegit amb força èxit davant els seus companys i companyes del Casal.

-I de política?

De política no en vull saber res! RES! Al llarg de la meua vida m'he fet amb tothom, tant amb rics com amb pobres, amb gent d'unes idees com amb gent d'unes altres; però de política no vull ni sentir-ne a parlar.

Així és en Papet Flot, sempre al peu del canó, com ho demostra l'anècdota que ell mateix ens explica:

-Fa tres o quatre anys, per la Festa Major, mentre em trobava a l'entrada del ball, vaig topar amb en Ricard Viladesau, compositor i ex-component de la Principal de la Bisbal que, recordant els anys que m'havia vist venint a tocar a Besalú, em preguntà: "Papet, encara ets a la porta? Quan penses plegar?". I jo li vaig contestar: "Jo hi seré mentre pugui i em necessitin."

Per a molts anys!

Tallaferro

CONCERTS D'ESTIU BESALÚ 89

Desigs i desenganys, baralles i retrobaments, angoixes i plaers s'ajunten tots plegats cada cop que obres les portes a un pla d'acció cultural. El contacte amb els artistes; els comentaris amb el públic; les dificultats d'una organització organitzada; i en general, la bona voluntat de tothom per crear un bon ambient. Tot i això, els concerts d'estiu no són populars en aquesta vila. Suposo que la desinformació desinteressada i la vergonya d'aparèixer en un món de semblança elitista crea aquest escepticisme, però sols hem de fer un pas per provar-ho i veurem que no és així; la falta d'un ambient musical mínim durant massa anys a tot arreu és causa de la dificultat general, en el país, d'arribar a tots els racons.

Esperem no defallir en els pròxims 45 anys, i que vosaltres de mica en mica ens doneu suport. Així ho desitgem.

Fent un breu resum dels cinc concerts que ens han visitat aquest any, recordarem:

El primer concert, de música swing, als Concerts d'Estiu amb l'agrupació "Swing-Set" que, amb la intenció de fer arribar un idioma més popular en els concerts, ens van oferir uns "bluxos" realment molt blaus, i potser alguns una mica negres; però amb un contacte digne i una posada en escena no gens avorrida. Un començament prou digne i popular.

El segon concert ens el va oferir l'Abigail Prat, amb la sera arpa en solitari. Un concert també popular, amb una bona assistència, i amb el so selecte i delicat de l'arpa. Potser el concert més elegant del festival, en el qual inclús vam poder veure com els vilatans es vestien de gala per a l'esdeveniment. L'artista, un arpista de la nostra terra amb un reconeixement internacional, molt considerat per la seva jove edat; és un talent que cal promoure i ajudar amb el suport general, perquè realment ens va oferir un gran concert de qualitat exquisita. Gràcies, Abigail.

El següent concert se'ns va presentar com el menys popular, amb molta sorpresa per part nostra en vistes de la seva qualitat, però sembla que la formació no cridà prou l'atenció. Unes vuitanta persones vam poder gaudir d'un concert pròpiament cambrístic, propi de sales petítones com la nostra. Amb una formació no gens senzilla es van anar escalfant, combinant-se ells mateixos sobre l'escenari, per acabar oferint-nos una sonata de Kreutzer molt assolida; potser no tan assolit el "bis", el famós "Entertainer" de Scott Joplin, ja que amb un temps massa ràpid i precipitat li va faltar "feeling", però que es va guanyar l'acceptació d'un públic potser no gaire nombrós, però sí exigent.

No cal dir res d'extraordinari sobre el concert de Joventuts Musicals, que aquest any foren quasi totalment formades pel personal estudiant de l'Escola de Música, i que van atraure, com és normal, la màxima popularitat fent d'aquesta vetllada una festa pianística i pedagògica única per crear un ambient digne al poble. Gràcies a tots, als petits i grans artistes que ens van engatusar, i als seus "fans" que van aplaudir sense compliments. Fins l'any que ve.

I per últim, el més esperat i el més somniat per molts; ja feia dos anys que intentàvem portar en Joan Padrosa, l'eminent pianista guixolenc, a la nostra modesta vila, i gràcies a la seva amabilitat el

vam poder sentir al poble. I va ésser, aquest, el concert d'alta qualitat més popular que mai hàgim vist a Besalú. Un virtuosisme pianístic sensible i a l'abast de tota l'audiència, un concert molt esperat i molt aplaudit (per la nostra sorpresa, al final, l'auditori sencer, dempeus aplaudint efusivament l'artista). Un Ravel d'ambient, on el misteri, els jocs i la tendresa s'ajuntaven magistralment per fer una entrada majestuosa digna del Palau de la Música, o si m'ho permeteu, de l'Albert Hall de Londres. Un Listz més sensible que mai, i tret de les dificultats virtuosístiques, com si es tractés d'un estudi de primer curs; un Listz jove i revitalitzat com mai no he pogut sentir. I la singular particularitat que estrenava una obra dedicada a la nostra vila, i composta per en Francesc Vicianà, mestre de l'Escola de Música, amb un títol molt "enigmàtic": "Tres faules d'un Besalú sense temps"; potser quelcom amb fort ressò, ja que serà transmesa íntegra a Catalunya Música i a Ràdio 4, i no cal dir-ho, a la Ràdio Municipal.

I doncs, ens ho hem passat molt i molt bé gràcies a la desinteressada col·laboració de moltíssima gent que, any rera any, s'hi van afegint, i que fan dels concerts quelcom entranyable i original, en uns estius mandrosos i de calor suïcida. Un any més, ens acomiadem sense poder esmentar la totalitat dels col·laboradors que ho han fet possible, però vull donar les gràcies al Personal de la Caixa, sense el qual ens hauria estat impossible d'organitzar uns esdeveniments d'aquesta qualitat. La Caixa de Girona, l'Ajuntament, i l'associació musical "El sol fa la vida" ho han acabat de fer possible. Però sense el treball desinteressat de moltíssims hauria estat tan sols "un somni d'una nit d'estiu".

Doncs moltes gràcies a tothom, i sobretot als artistes que ens van ajudar a viatjar lluny de les preocupacions quotidianes; al públic que els va anar a escoltar; a la lluna per continuar sortint, i al vostre somriure.

Gràcies de tot cor.

I fins el proper estiu musical. Us esperem a l'hivern amb propostes de l'Escola de Música per continuar veient música en viu durant l'hivern. Estarem assabentats dels seus moviments per a aquells a qui ha picat "el cuc de la nota".

Fins molt aviat.

Associació musical
"El sol fa la vida"

COL·LEGI PÚBLIC "S. VILARRASA". BESALÚ

Es posa en coneixement de tots els ex-alumnes de l'escola, que poden passar a recollir el seu llibre d'escolaritat, els qui no el tinguin, al despatx del centre. N'hi ha fins i tot de nascuts abans del 50!

També poden venir a recollir el seu títol de Graduat Escolar o el Certificat d'Escolaritat els nascuts fins l'any 73.

Horari: Cada dia laborable, excepte els dimarts, de 5 a 6 de la tarda.

ARXIU HISTÒRIC

Ara que comença el nou curs escolar, amb tot el reguitzell de classes, mestres nous, llibres, exàmens de setembre, etc., podem fer una ullada a l'escola pública de Besalú uns quants anys enrera, el segle passat.

Les diferències són enormes: no només de canvis teòrics o temàtics en el contingut de les matèries, sinó també en la mateixa concepció de l'escola. Així doncs, per exemple, la totalitat de les despeses de l'escola, inclòs el sou dels mestres, era pagada per l'Ajuntament, no com ara en què és pagada per l'Estat. L'Ajuntament controlava l'escola i les seves despeses a través de la "Junta Local de Enseñanza", que només era fiscalitzada pel Govern Civil, la Junta Provincial i la Inspecció. Per això mateix tenim exemples d'exàmens de nens on el tribunal és format pels membres del Consistori municipal. Els edificis de les escoles eren, a Besalú, cases llogades a particulars que també servien de vivenda als mestres. Aquestes cases no tenien les condicions d'espai, higiene, etc., necessàries per a la seva finalitat. La correspondència sobre aquests fets és molt habitual als arxius de l'Ajuntament. A Besalú tenim, durant la major part del segle XIX, dos professors: un per als nens i una per a les nenes, és a dir, hi ha una escola de nens i una de nenes.

Per tal de veure la situació de les escoles públiques en aquella època, us transcrivim uns documents molt reveladors que hem trobat a l'Arxiu Municipal. Un programa d'exàmens, on el mestre exposa l'ideari i el programa que fa servir als membres de l'Ajuntament, que seran els qui examinaran els nens, l'any 1854.

"Programa de los exámenes públicos de los alumnos de la escuela pública de Besalú, que tendrán lugar en los días 24 y 25 a las 2 de la tarde en la Iglesia de S. Vicente.

AL MAGNIFICO AYUNTAMIENTO CONSTITUCIONAL DE BESALU. A ese Cuerpo que en justo cumplimiento de las leyes vigentes sobre instrucción primaria sostiene esta escuela pública a la que debe proteger a todo trance, dirige respetuosamente el firmado profesor el fruto de sus desvelos.

¿Qué mejor pruebas puede dar un profesor de si cumple con su obligación, que la de presentar a exámenes a sus alumnos? Los exámenes bien entendidos son el espejo en que se refleja el exacto cumplimiento de su deber, o de su menor aptitud. En esta escuela, Magnífica Corporación, nunca ha hallado eco la parcialidad. Verá que mezclado el hijo del desvalido jornalero y el del huérfano desgraciado, con el del titulado propietario u opulento comerciante, contestan por haberse formado en clases donde el interés del profesor se dirige a todos en proporciones iguales a las preguntas que se les dirijan, según lo manifiesta el adjunto orden de exámenes.

Sí, Magnífico Cuerpo, no ha perdonado el firmado profesor, no perdona ni perdonará, en adelante medio alguno, que esté de su parte para proporcionar a esta tierna juventud una propiedad asegurada, como es la instrucción, contra la cual nada pueden los embates de la caprichosa fortuna.

Está convencido que su método de enseñanza, recomendado por la Dirección General de Estudios del Reino, es el único que prepara

a los jóvenes para ser, cuando esté formado su corazón: ciudadanos pacíficos, obedientes, justos y benéficos. Reconocido pues y confiado para lo venidero en el decidido amparo y cooperación de este Magnífico Cuerpo, ofrece y dedica al mismo los presentes exámenes generales y con ellos el homenaje de su sincera gratitud."

BESALU, 23 de junio de 1854.

José Palahí

Orden de los exámenes

Religion y moral.

Los alumnos contestarán a esta clase general de enseñanza y hablarán de la parte dogmática de la historia del antiguo y moderno Testamento y de la moral propiamente dicha.

Gramática.

Se explicarán atentamente las 4 partes de este arte y se hará un análisis general.

Aritmética.

Se explicarán y reducirán las operaciones que pueden hacerse con números y se aplicará el Sistema métrico.

Geometría.

Abraza: líneas, ángulos, triángulos, cuadriláteros, polígonos y sólidos. Aplicación de esta ciencia a la Agrimensura.

Geografía.

Se dará idea de los astros y de las 3 partes del mundo.

Lectura.

Lectura en verso y prosa en todos sentidos.

Escritura.

Los alumnos que se dedican a este arte, presentarán una muestra del tamaño de letra que escriben.

Fin.

Germandat de donadors de sang. CONFIDÈNCIES

Tots els donadors de sang formem una gran família, una família unida per l'altruisme envers els altres i, per tant, és lògic que hi hagi conversa, inclús confidències, com les que jo vull fer-vos ara si teniu la paciència de continuar llegint aquestes ratlles.

El dia 29 de juliol hi va haver extracció de sang. Es van fer 114 extraccions.

L'any passat, el 6 d'agost de 1988, se'n van fer 127. Per tant aquesta última vegada han estat 13 menys.

De moment, en acabar l'extracció a les 9 del vespre d'aquell dia, si us dic la veritat estava una mica decebut perquè havia minvat el nombre de donants, tot i la imperiosa necessitat de sang que tenim.

Després, reflexionant fredament, reconec que no està gens malament perquè, malauradament, els humans no som perfectes i encara ens falta molt per aprendre a d'ésser com caldria que fóssim, i anteposem moltes coses, a voltes supèrflues, que podem passar sense, als sentiments que ens haurien de moure envers els nostres germans, que són tots.

I és natural, i reconec que es necessita valentia, ésser tota una persona altruista pensant en els altres que ens necessiten. Amb aquella calor d'aquest estiu que ara quasi ja tenim acabat, es necessita ser molt home per perdre aquella por a la punxadeta, o ésser una gran dona amb aquesta fina sensibilitat que tenen, elles, per venir a complir aquest deure cívic. I vull pensar que tot això ho aconseguirem aviat perquè també reconec que, malgrat tot, som un poble formidable i ho serem més encara.

També em reconforten, com a delegat que sóc de la Germandat, una sèrie d'experiències que són d'allò més engrescadores..., com la d'algunes persones que sabien que serien fora de vacances i abans de marxar van anar a donar sang a la Residència; un altre home que arribà de les vacances a les 7 de la tarda d'aquell dia i, deixant-ho tot, a un quart de 8 entrava a donar sang; devia pensar en qui la necessita...

O aquella dona que el dia abans em va trucar per telèfon per dir-me que el seu marit no podria venir a donar sang perquè encara era a la clínica recentment operat, i de tants que es van excusar per no poder venir, i de tots els qui van venir a donar-ne i no pogueren fer-ho per una causa o altra, i d'alguns o algunes que l'endemà em van confessar "... té fallat, no he vingut...", o del company que cap a les 9 del vespre troba el seu amic, li recorda la donació, i l'altre, sense cap mandra, ve tot seguit i és l'últim donant del dia. Tot això demostra el grau de conscienciació que anem assolint de mica en mica, gota a gota.

I la sinceritat no falta, i això és important, com aquella noia jove, alta, bonica, que em va dir: "Jo mai no vindré a donar sang". I si un dia, tant de bo no sigui mai així, ella o un dels seus estimats necessiten aquesta sang i tots penséssim com ella, com es podria resoldre aquest problema? O aquella altra persona que sincerament em diu: "Potser no vindré a donar sang perquèestic molt cansada...". D'acord, però donar sang no és problema de cansament; és problema de sensibilitat envers els altres, ens necessiten, et necessiten i hem de fer-ho, sigui com sigui.

I no voldria acabar les meves confidències sense un gran record pel nostre amic en Pere Cuevas i Ros, que ens ha deixat.

Ell no era pas valent en això de donar sang, tenia por, com tants i tants que no vénen per culpa d'aquesta por.

Però ell estimava els altres, i un dia va deixar la por a casa i es va fer donador de sang, i vingué regularment.

D'aquesta manera ens va demostrar encara més la seva generositat envers els altres.

Descansa en pau, amic Pere. El teu record restarà sempre entre aquesta gran família de donadors de sang, no t'oblidarem mai.

Sincerament, com sempre, del vostre bon amic i delegat de la Germandat de Donadors, que queda a la vostra disposició per a tot el que necessiteu.

Joan "Zafont"

EN L'APARICIÓ D'UN NOU LLIBRE

Semblantment, en l'aparició d'un nou llibre s'encén un llumet més en l'horitzó infinit de la cultura.

Tot just a l'any d'aparèixer **Besalú**, d'en Joan López i Carrera, fa poques setmanes ha vist la llum una nova publicació, que també ens toca molt de prop, de la qual ens cal congratular-nos.

Dins la col·lecció "Sancti Feliu" que promou el Centre d'Estudis Diocesans, la qual bàsicament recull i divulga estudis dedicats a facilitar el coneixement i la visita dels temples parroquials i monàstics, dels santuaris i altres esglésies del nostre bisbat, acaba de sortir el seu quart volum, **El Mont, ahir un monestir, avui un santuari**, del qual és autor Mn. Joan Carreres i Péra, rector de Maià de Montcal i capellà custodi del santuari del Mont, amb l'assessorament històric del Dr. Josep M.^è Marquès, arxiver del bisbat de Girona, i la col·laboració de Pere Micaló, Kim Domene i Josep M.^è Melció, així com les aportacions d'en Josep Tresserras i Dou i Francesc Llin i Añón, en cartografia i geologia, respectivament.

Objectivament, **El Mont, ahir un monestir, avui un santuari**, és una obra d'investigació i d'estudi, la qual ens endinsa pels viarans de la seva història remota, tot meravellant-nos per l'atracció colpadora del seu paisatge únic, certament incomparable, i d'una manera plaent va alligant-nos sobre la circumstància d'ésser el santuari que centra la màxima devoció mariana d'aquestes èpiques contrades gironines, que s'apleguen a cavall de la Garrotxa, l'Empordà i el Pla de l'Estany, autèntica talaia des de la qual hom albira set bisbats catalans: dos de la Catalunya Nord, Perpinyà i Narbona, i cinc del Principat: Girona, Via, La seu d'Urgell, Solsona i Barcelona.

Des dels reculats orígens del monestir carolingi de Sant Llorenç del Mont, l'any 872 -per cert, avui sortosament recuperat de segles d'abandó i de la ruïna més aclaparadora-, passant per la fundació del santuari fins a arribar als nostres dies, un llarg seguit d'esdeveniments religiosos, socials i fins i tot polítics reflecteixen l'enteixinat històric, que ens fa reviure en tot moment i circumstància les llegendes, les anècdotes, els personatges, el fet puntual, a través d'una ploma àgil, ricament descriptiva.

Serveixin aquestes ratlles, si més no, per donar testimoni que, malgrat tot, encara hi ha col·lectius i persones que malden per lluitar sense defallences, a fi d'aconseguir un autèntic redreçament de la nostra plena identitat nacional, precisament promovent la pròpia cultura. En aquest sentit cal agrair a Mn. Carreres la seva tan valuosa aportació.

J. P. Rojals

CONFECCIONS OLIVERAS

Moda Primavera Estiu 89
Lacoste, Jocavi, Rodier, Rami,
Genfin, Belcor.

REPARACIÓ DE CALÇAT A BESALÚ

c/. Ganganell, 22

Horari: Dilluns i dimecres, tarda de 4 a 8.
Dimarts, dijous i divendres, matí de 9 a 2.

LA COMISSIÓ ANTI-ABOCADOR INFORMA

El passat 19 de juliol, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va fallar sentència del contenciós - administratiu que l'Ajuntament de Besalú havia oposat a l'Ajuntament de Beuda i a la Mancomunitat de la Garrotxa per la ubicació de l'abocador.

Quan tot un poble expressa la seva oposició a una agressió ecològica i social de la magnitud de la que Besalú ha patit. Quan es parla, s'explica, es discuteix i, quan cal, es baralla amb la força amb què el nostre poble ho ha fet.

Quan la nostra oposició s'ha documentat en un dossier de vint volums que en el seu moment es van presentar a les màximes instàncies del nostre país...

Quan tot ha fallat i només resta el camí dels tribunals de justícia, hom espera d'aquesta justícia que aprofundeixi en el problema tant com calgui. Que el mesuri en totes aquelles direccions que porten a donar-li una perspectiva justa. Que l'il.lumini amb una òptica més equilibrada que la de les parts en conflicte, però amb claror suficient perquè tots puguin veure-hi clar.

Desgraciadament no ha estat així. En la mencionada sentència se'ns reconeixen totes les raons presentades, però ens diuen que exclusivament es fixaran en la natura i els requisits de la llicència d'obres. Totes les altres raons de seguretat i salubritat, de perillositat, a la fi, no es prenen en consideració. Tota una documentació de la magnitud que hem esmentat o, fins i tot, el propi peritatge encarregat pel Tribunal, han estat "fatalmente sustraídas al conocimiento de la sala", la qual només es fixarà en la correcció de la llicència d'obres que en el seu dia concedí l'Ajuntament de Beuda.

El més greu del tema és que quan entrem en el terreny d'aquesta llicència, el Tribunal també ens dona tota la raó perquè "...la concesión de la licencia de que se trata, donde, no obstante, resplandece la *evidente irregularidad* de haber sido dictada por Alcalde sometido a causa legal de abstención por razón de interés directo en tanto propietario - arrendador de los terrenos donde el vertedero público ha de construirse...".

En resum: Tenim tots els arguments del món i totes les raons, que no ens són discutides ni en el peritatge neutral que es va efectuar. Tenim la "irregularidad" d'un alcalde votant a favor de la seva butxaca, però tot això no serveix per a res.

El Tribunal desestima el nostre recurs perquè, diuen, el permís no depenia en última instància de l'Ajuntament (per a què serveix un Ajuntament)?, sinó que entra en la legislació d'activitats classificades, i l'acte a què hem d'oposar-nos és al dictat de la Comissió Provincial d'Urbanisme, que és "la máxima autoridad del ramo".

No cal que us diguem l'opinió que cada vegada més ens mereixen la gent del "ramo". Però tampoc no cal que us diguem que no pararem aquí.

Hi ha qui pot pensar, i no li falta raó, que avui se'ns han tret del damunt amb una qüestió burocràtica i demà se'ns hi tornaran a treure amb una altra formalitat. És possible, però pensem que hem d'anar fins al final i que pel camí també cauran moltes màscares d'hipocresia.

De moment ja tenim un alcalde "irregular". Bé, doncs arribarem al Suprem i reivindicarem que quan un Ajuntament dona una llicència dona quelcom més que un paper mullat, i exigirem les reparacions pels danys que hem patit.

Paral.lelament anirem a "atacar", com ells mateixos diuen, el dictamen de la "máxima autoridad del ramo", és a dir, la Comissió Provincial d'Urbanisme, amb un altre contenciós - administratiu en el qual volem creure que d'una vegada es tindran en compte totes les dades, documents i proves; totes les raons, en definitiva, que tenim enfrontades, per ara, a simples formalitats.

Esperem, de cor, que la Justícia ens demostrï ésser quelcom més que una formalitat.

La cuina bona, senzilla, ràpida i saludable de la Srta. Teresa Cucala

PASTÍS DE LA SRTA. TERESA

Així és com ja l'anomenen tots els qui el fan; i l'han trobat tan bo, que he pensat posar-lo al "Tallaferro" per als qui encara no el coneixen.

Es pot fer amb qualsevol motlle, perquè no va al forn.

Es necessita, per a sis persones:

* 12 melindros estil "coquetón".

* 1 paquet de flam Royal.

* 1/2 litre de llet.

* Uns trossets de pinya.

* Melmelada de maduixa.

* Melmelada de taronges amargues.

* 1 copeta de Cointreau.

És molt fàcil de fer.

Al fons del motlle s'hi estén el sucre cremat. A sobre, una capa de mitges llunes fines de pinya. Sobre la pinya una capa fina de melmelada de maduixa. Després una capa de coquetons (melindros) que es van encaixant bé en el motlle. Una vegada col.locats s''emborratxen'' amb Cointreau i una mica de l'almívar de la pinya. Sobre aquesta primera capa de coquetons, una capa de melmelada de taronja amarga i finalment una altra capa de coquetons que, quan siguin col.locats, també seran ruixats, amb una cullereta, amb el Cointreau i l'almívar.

Quan ja es té això a punt, es fa el flam (el paquet ja indica com s'ha de fer) i es va tirant a poc a poc, a cullerades (de seguida, abans que prengui) sobre el pastís fins que es ben escampat, o sigui que el flam hagi penetrat bé dins dels coquetons.

Es deixa refredar i es posa a la nevera.

Es tomba o es desemmotlla en el moment de servir-lo.

Té molta presència. Es veu la foscor del sucre cremat amb les mitges llunes de pinya i, com que els coquetons són foscos de fora, queda un ratllat, quan es talla, molt decoratiu.

Es pot fer amb motlle llarg o rodó. En aquest cas els coquetons s'hauran de tallar de manera que formin estrella; en punxa la part del centre i ampla la de fora. Si queda algun buit, s'omple amb els trossets que s'han tallat.

Fet d'aquesta manera és boníssim però, no cal dir-ho, que es pot fer amb altres melmelades, de préssec en almívar i amb conyac o whisky.

EMPEDRAT

Aquest empedrat és un plat d'estiu que es pot menjar ben fred i es pot fer amb temps. Consisteix en una ensalada o amanida en la qual es posa:

* Mongetes seques cuites.

* Bacallà remullat i estriat.

* Bocinets de ceba.

* Bocinets de tomàquet.

* Bocinets d'olives negres.

S'amineix bé amb una salsa vinagreta (sal, oli, vinagre i, si es vol, all).

Si no es té bacallà es pot fer amb tonyina. Es posa a la nevera.

És bo saber que...

* Si no es tenen boles de naftalina per a les arnes, es pot posar a l'armari un ram de fulles de llorer.

* La millor aigua per a la pell és la de pluja. Si no se'n té, es pot afegir bicarbonat a l'aigua, ja que la dulcificarà i et deixarà la pell més suau.

* Un got de llet tèbia amb mel és el millor i més natural somnífer, i no provoca addicció com les pastilles.

* Les intoxicacions, en la majoria dels casos, són provocades per la salmonel.la, que es pot trobar en el consum d'ous crusos o poc cuits que s'han de consumir de seguida. S'ha d'anar amb compte amb les maones.

VIATGE DE FI DE CURS. MALLORCA 89.

Alumnes de 8è de l'Escola Pública S. Vilarrasa, Besalú

Després d'uns quants mesos recollint diners, i fent tota mena d'activitats, el dia 17 de juny vam emprendre el viatge que tan impacientment esperàvem.

Arribats a Barcelona anàrem tots plegats a veure la famosa obra de teatre "Mar i Cel" ambientada en ple segle XV, en temps d'expulsió morisca.

Animats i alhora acalorats per la magnífica obra, i amb la il·lusió de passar la nit en un vaixell, ens encaminàrem cap al port. Un immens vaixell ens esperava. Quina nit més moguda! Pocs intentàrem dormir.

De bon matí vam començar a divisar, entre boira, la costa mallorquina. Un cop a terra un autocar ens va acompanyar a l'hotel Miraflores, però no hi havia prou habitacions per a tots i ens vam mudar a l'hotel Cala (una sola estrella) per estar tots plegats més juntets.

Una vegada instal·lats vam anar a la platja, on més d'un va fer un son. La nit al vaixell n'era la causa. Cosa semblant va passar a la tarda, quan vam anar a visitar Palma i tothom s'adormia, fins i tot a l'autocar!

El dilluns de bon matí ja començàrem el recorregut expedicionari per l'illa. Resumint, en els quatre dies d'estada anàrem a visitar:

Pollensa i Formentor (recorregut de Pollensa a Formentor amb vaixell i seguidament remullada general). **Inca** (excel·lent fàbrica d'objectes de pell, des de sabates fins a abrics i jaquetes). **Manacor**, visita a la fàbrica de perles Majòrica. **Porto Cristo** amb les precioses coves del Drac. Vam poder gaudir d'una meravellosa anada amb barca per l'interior de les coves a través d'un gran llac natural.

Totes aquestes visites foren combinades amb remullades a les platges, sortides nocturnes, gresca i ballaruga, hores lliures i tot un reguitzell d'activitats alegres per gaudir de l'estada a Mallorca. Cal remarcar que durant dues nits sortírem a les discoteques per moure una mica l'esquelet.

Però amb tot això arribàrem al darrer dia. Un cop esmorzats ho deixàrem tot a punt per marxar. Temíem que les aventures i les emocions s'havien acabat. Ho donàvem tot per fet. Però sense saber-ho ens equivocàvem de bon tros.

Havent dinat les tres floretes (la Sra. Teresa, la Srta. Anna Maria i la Sra. Gemma) ens donaren una brillant o terrorífica notícia (depèn dels gustos de cadascun) que consistia en una petita vaga de la companyia Aviaco la qual, per desgràcia, afectava el nostre vol. Automàticament plantejàrem l'estat econòmic (en nombres vermells), i l'estat de mudes i transport, a més de l'alimentació. (Per cert, s'ha de dir que els àpats, deixant el sopar, no eren gaire gustosos). Tot i això, carregats de maletes, anàrem a l'aeroport. Neguitosos, miràrem la pantalla i esbrinàrem finalment que tot plegat havia estat una bona ensarronada.

Alleugerits per la nova vam pujar a l'avió. Amb impaciència i nervis, i malgrat com som de pesats, l'avió es va enlairar. En un tancar i obrir d'ulls ja fórem a l'aeroport del Prat.

Carregats d'ensaimades i amb els pares preocupats pel retard, arribàrem a Besalú cansats i abatuts. I si ens limitem a resumir us direm ben clar:

Fantàstic tot!
Meravellós!
Sensacional!
Excepcional!!!

**Teresa Guinó, Mireia Dosil,
Jordi Hurtos i Fc. Xavier Fuentes**

SENYALS OLÍMPICS

Com bolets després d'una ploguda tardoral han aparegut als voltants del llac de Banyoles senyals de prohibició, uns per a la banyada i d'altres per al pic-nic.

Fa anys que anem al mateix lloc i ens va sorprendre que ens prohibissin l'estada en aquella platja petita, amb poca profunditat d'aigua. Pocs dies després un forestal va aparèixer i es va posar com a defensor de l'ecosistema del llac; mentre em deia això una barca ràpida passava amb un esquiador al darrera, i provocaven onades prou fortes com per passar per sobre la vora del llac. Això sí que és protegir dama Natura! "Les ordres...", va dir el buròcrata...

Si aneu en aquesta platja veureu com en dos mesos ha canviat molt. La figuera tan bonica que hi havia a la vora de l'aigua s'ha cremat (només la figuera!), han posat estagues dins de l'aigua i una mica de fang, així ningú no s'hi aventurarà!

Això només és un exemple; n'hi ha d'altres i també amb explicacions poc clares per part dels qui governen. Un dia va ésser la contaminació, el perill, un altre una zona privada...!

Senyors de l'Alcaldia de Banyoles: la gent no és imbècil, tal com els vostres buròcrates uniformats podrien pensar-se. Jo parlo d'aquells qui escombren la gent per apilonar-la en una platja de 200 metres quadrats i que donant unes explicacions a uns i altres es pensen que tot està solucionat. A veure si us aclariu una mica!

El vostre article primer del Reglament d'Usos de l'Estany diu: "Mantenir l'estany, estanyols i el seu entorn immediat en el medi natural que els és característic, determinar i regular les activitats i els usos que s'hi facin per tal d'evitar qualsevol degradació o deteriorament."

Vaixells, barques, esquí nàutic, estagues dins de l'aigua, papeperes que es buiden només quan s'apilona la merda a sota, competicions de motos pels volts de l'estany i altres, i altres... Això sí que és protegir l'ecosistema! A veure si expliqueu públicament i clarament el que esteu fent pels Jocs Olímpics. Potser ho entendrem.

Marc Dérégnieux

CARTA OBERTA

Benvolgut director:

Voldria donar la meua opinió sobre el vostre darrer Editorial, perquè, com podreu constatar, en difereixo una mica.

En llegir-lo m'ha fet l'efecte que els responsables que Besalú no estigui net són els turistes; és cert, però només en part. No m'agraden els papers a terra i intento no llençar-n'hi, però a més de veure com els turistes n'hi tiren també veig molts vilatans que, possiblement per un descuit, no utilitzen les papereres. Pel que jo he vist, els qui més pendent tenen aquesta assignatura són el jovent. Encara que aquesta qüestió arrenca de l'educació rebuda, bàsicament en el si familiar.

Hi ha turistes bruts i n'hi ha de nets, però el que sí que puc assegurar, és que la majoria del turista estranger és més net que el del país. Per la meua feina tracto a diari amb ells; és curiós veure entrar un grup d'anglesos a esmorzar, i quan marxen sembla que no hagi passat quasi ningú. De vegades, curiosament, entra tot seguit una excursió de gent del país; podem començar a preparar l'escombra i fins i tot la fregona. Ja no cal ni comentar-ho: les cadires queden tan boniques quan arribes i les veus ben posades, però tan malament quan la gent s'aixeca i queden totes esgambades...; de vegades penso que a les cases deu ésser una mena de ginkama amb un munt de cadires pel mig.

En les excursions de mainada el responsable és el professor, i també n'hi ha de més cívics i de menys. Quan veiem un grup que arriba ràpidament ens hem d'organitzar, un a la nevera dels gelats, un altre per atendre a la barra, un a la caixa per cobrar, des d'on pot atendre els petits detalls, bàsicament anar al lavabo. Hi ha professors que també s'organitzen, els avisen que no travessin la carretera, que tinguin cura del jardí, ens diuen el nombre de gelats que voldran, n'escull de diversos tipus, els reparteix i fins i tot els cobra ell mateix. Dóna gust treballar amb clients així; per contra, també hi ha els que utilitzen el camp qui pugui, que dissortadament són la majoria.

És la nostra feina i intentem fer-la tan bé com podem o com sabem, però hi ha persones que confonen tenir un servei amb tenir un servent, cosa que, com us podeu imaginar, a ningú no agrada.

En l'apartat referent a l'aparcament, crec que s'haurà d'adequar un espai. És vital per a la convivència de totes les persones que hi ha a Besalú, tant els qui hi vivim com els qui ens vénen a visitar, encara que, com és obvi, en primer lloc sempre s'ha de vetllar pels vilatans, però perquè hi ha aquests problemes de trànsit? Analitzem la situació:

Besalú és la població turística de l'interior més visitada de Catalunya; això és bo, vol dir que el nostre poble és bonic i que a la gent li agrada visitar-lo, cosa que crea uns problemes que s'han d'intentar solventar.

El nostre poble és molt antic i té un problema urbanístic important. Cal estudiar una fórmula segons la qual es pugui canalitzar el trànsit a fi d'evitar aglomeracions de cotxes, de tots els cotxes, els dels forans i els dels besaluencs. Una possible solució seria canviar el sentit del trànsit; entrar pel carrer dels col.legis, arribar fins al Prat de Sant Pere, senyalitzar-lo per poder-hi aparcar i a partir d'aquí hi hauria dues fórmules: la primera i més bonica, no deixar aparcar a la Plaça de la Llibertat, però possiblement seria la més molesta per als veïns d'aquell lloc; la segona, deixar que només els vilatans circulin per aquell sector, podent-hi aparcar.

Cada dia ens tornem més còmodes, ens agrada anar als llocs i no haver de caminar gaire. Per què? Perquè vivim en una societat on el factor temps és determinant. Perquè avui dia, i sortosament cada vegada més, la dona treballa i quan va a comprar necessita adquirir més productes a fi de no haver de fer la compra tan sovint.

Cal que l'Ajuntament estudiï aquests temes, no solament aquests, sinó molts més. Dissortadament, sempre hi ha més problemes que temps per poder tractar-los tots. Per això hem de fer de mica en mica, a fi que cada vegada hi vivim millor.

De totes maneres, la importància turística que ha anat assolint Besalú amb el pas dels anys cal estudiar-la a fons. Hi ha problemes que cal solucionar però, dissortadament, això no es fa o a mi no em consta, perquè en deu anys d'Ajuntament democràtic només s'ha fet una reunió sectorial de turisme en la qual només vam assistir dues persones a més del conseller de turisme de l'Ajuntament. Vam acordar que es prepararia per a un altre dia i que entre tots intentaríem que l'assistència de persones del sector fos més nombrosa, però mai més no se'n va tornar a parlar. Jo crec que a Besalú hi ha moltes persones interessades en aquest tema, i fins i tot sense adonar-se'n, cada vegada creix més el turisme escolar, i els avis poden ésser molt bons receptors d'altres casals, o es poden preparar intercanvis... Em sembla que és imprescindible crear un ens turístic municipal que tingui un ventall molt ampli quant a nombre de membres, òbviament amb el seu propi pressupost; podria ésser compost pel conseller de turisme, el delegat de l'oposició, el responsable de l'Oficina de Turisme, el president del Casal d'Avis, el director de l'escola, el president dels Amics de Besalú, un representant dels comerciants, un del sector bars i un dels restaurants. Segur que en deixo al tinter, però pensant-hi una mica entre tots els trobaríem. Segurament, donada la nostra proximitat amb Banyoles, també faria falta la presència del conseller d'esports.

Disculpeu l'extensió de la meua carta, però fa massa anys que aquest tema s'està deixant de banda, encara que em sembla que si s'ha de fer quelcom és millor esperar un temps i fer-ho ben fet.

Agraeixo la seva atenció.

Carme Ventura i Teixidor

Sr. Director:

Fa gairebé un any que va entrar en funcionament l'abocador comarcal del Clot de les Mules. Queda molt lluny la campanya de la bossa a la porta de casa, les manifestacions massives i els comunicats de la Comissió Anti-abocador a la premsa i a la televisió. Ara ningú no en parla, i sembla que tenim la seva existència assumida del tot.

Però no sé si us heu adonat que els camions que transporten les escombraries de la comarca cap a l'abocador passen per la població de Besalú destapats -sobretot a la tornada i en ocasions fins i tot en l'anada-, deixant anar un rastre tan pudent que de lluny endevines la identitat del camió sense ésser de nas gaire fi.

És per això que voldria demanar a qui pertoqui que exigeixi, davant també de qui pertoqui, que prenguin les mesures necessàries perquè els camions circulin degudament tancats.

Moltes gràcies.

D.A.

Han col.laborat en aquest número:

DIPUTACIÓ DE GIRONA

Caixa de Girona

